

Naslednje se je na tem shodu sprejelo še 9 resolucij, ki so večinoma vse proti vladi naperjene: Ministerskemu predsedniku Körberju se izraža nezaupnica, uradniki se dolžijo pristranosti itd. Akoravno večina navzočih vsebino teh resolucij ni razumela, vendar so jih podpisali, saj ne gre, da bi se človek vpričo takih gospodov čemur protiviril. — ?!

Radovedni smo, kako dolgo bode še ubogo, zaslepljeno ljudstvo verjelo tem ljudem, ki se znajo tako dobro hvaliti, a kadar pride sila, pa pustijo svoje nesrečne rojake in volilce na cedilu? Bolje bi bilo manje govoriti, temveč pa storiti za blagor kmečkega stanu. Samohvala se po blatu valja.

Politični razgled.

Mislili smo si, da letošnje zasedanje delegacij ne bode posebnega pomena, a varali smo se, kajti že koj v prvi seji se je predložil skupni proračun, ki terja velikansko svoto 337 milijonov kron samo za nove tope (kanone), za pomnožitev in spopolnitev mornarice (marine) in za oboroženje armade. Od te ogromne svote potrebuje se že v prvem letu 163 milijonov. S svoto vred, ki se je že poprej za takozvane havbice dovolila, znašajo toraj vojaške in mornariške potrebščine okroglih 400 milijonov kron. Kaj lep denar! Presneto prijetno iznenadenje za davkoplačilce, ki že itak ne vejo, v kateri žep bi posegli, da bi še našli poslednji groš. Zatrjevala je sicer vlada, da se zategadelj davki ne bojo zvišali, in da se bode omenjena svota od skupnega bidžeta in iz izvanrednega ordinarija pokrila, ali to naj verjame tisti, ki je v Avstriji v zadnjih desetletjih že doživel, da so se davki znižali. Mi ne poznamo takega človeka. Ta obljuba ima toraj jako krivo kljuko. In akoravno se bi omenjena svota po vladnem načrtu pridobila, vendar se moramo vprašati, koliko ima plačati od te svote Avstrija in koliko Ogrska? Po dosedanjem razmerju bi morala plačati Avstrija blizu 262 in pol milijona, Ogrska pa samo 137 in pol milijona, toraj prva za blizu celih 125 milijonov več kakor druga. Plačevati moramo za ohole Madžarje, da nam slabo postaja, a govoriti v njihovih zadevah niti besedice ne smemo! Jako ljubeznjivi so naše polubratje unkraj Litave, to jim človek pa mora priznati! Ogrri hočejo imeti „svojo armado“, a plačevati moramo za njo mi Avstrijci kot postrežljivi „prijatelji svojih napuhnenih sosedov. Delegacije imele bojo le o dovoljenju vojaških terjatev glasovati in kakor smemo od avstrijskih delegatov za gotovo pričakovati, bojo ti-le k vsemu prikimali. Pokritje terjatev imata državna zborna na skrbi. Razun teh 262½ milijonov pa se terja od avstrijskega parlamenta še dovoljenje za 160 milijonov za planinske železnice in 46 milijonov za tržaško pristanišče. K temu pa še pridejo nekatere druge jako znatne izvanredne terjatve. V petih letih se bode moralo pokriti okoli 1200 milijonov izvanrednih potrebščin in ta „malenkost“ že nekaj pomeni.

Pa to še ni vse. Vojni ministerstvo terja za uplavo dveletne vojaške službe tudi še „lepe groše“. Bog zna, če se ne bode „kar čez noč“ spet terjalo nekaj milijonov za „nove kanone“ nove ladje in različno drugo morilno orožje? Ja, država mora biti dobro okovljena, da se zamore vsak trenutek spustiti ravs in kavs, ako bi ji „nemirni sosed“ kriv pokazal. Le plačujmo, saj imamo denarja, da skone vemo, kam ž njim! „Hätt' m'rs net, thät' m'rs net“. Kdo se bode brigal za vzboljšanje slabega položaja kmečkega stanu, za gospodarstvene zadeve obrtništvo, industrijo i. t. d.! To so postranske reči, glavna stvar v novodobni državi so velikanski kanoni, orjaške bojne ladje, puške, ki skoraj do lune nesejo i. t. d. Za take reči naj državljani v prvi vrsti skrbi, potem naj še le na drugo misli, na primarkogar naj voli za poslanca v državni ali deželni zbornici, da bode tamkaj v jezikovnih prepirih bolj kričal in razbijal ali pa se ob času zasedanja državnega zbora po drugod potepal. — Smo pač „gmilih“ (dobrovoljni) ljudje, kaj ne?!

Vojska med Rusi in Japonci

Rusi z neznansko hitrostjo kličejo vedno več krdela pod orožje ter si na vse moči prizadevajo tista spraviti tem prej ko mogoče na bojišče, ki jako razprostrano; večje je namreč kakor cela avstrijsko-ogrška država z Nemčijo vred. Da se zamerijo z Japonci količkaj meriti, treba jim je novih nek tisoč vojakov, ki se pa še le v kakih 10 tednih morejo na bojišče postaviti. Ravno toliko časa t balo bode tudi rusko baltiško brodogradnjo, predno do na pomoč unim ruskim bojnim ladijam, ki so se od japonske mornarice zaprte deloma v portartiškem, deloma v vladivostoškem pristanišču. Dose sem so Japonci zmagovalci na morju in tudi na suhi. Pri Vladivostoku je zaprtih čvetero oklopnih inločkih torpedovk, pri Port Arturju pa 10 velikih bojso ladij in 15 torpedovk. Vse te ladje se sedaj nikarkako ne morejo ganiti, ker na nje preži na odprtem morju mnogo številnejše japonsko vojno brodogradnjo. Vslednovi okolščine Japonci svoje vojaštvo lahko brez vseh tako prevažajo iz domačije na bojišče v Koreji in Eroliti še tega ne morejo izvedeti, na katerem mestu nožje njihov sovražnik svojo glavno silo zbira.

Ruska trdnjava Port Artur je od morske ka tudi od suhe strane obkoljena in Bog ve, koliko čez se bode še zamogla sovražniku uspešno braniti. Ačerk se Japoncem ne posreči pred prihodom baltiškebrodogradnje te trdnjave polastiti, tedaj je mogoča su se še tudi pozneje vzdrži, kajti združeno rusko brodogradnje bode se najbrž takoj v boj podalo in izid Dramorske bitke bode najbrž odločen za vso vojskoruplo

Pristaniške zgradbe v Daljni-ju so Rusi kripilavtemu, da so jih stale na milijone in milijone U ljev, sami razdjali, ker se bojijo, da se bi jih lizu (ponci polastili in proti njim posluževali. Ruske minar morske mine Japonci pridno uničujejo, a izgubiteki k pri tem nevarnem poslu tudi že nekaj ladij. Nek n t o